

‘Η φωτιά στο τζάκι κοντεύει να σβύση. ‘Ερριξε ένα-δύο ξύλα με προσοχή και κατέβασε το φως της λάμπας που φώτιζε το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

‘Εφρόσαν τα γουνατά φορεμάτα τους και έτοιμασθήκαν για το δρόμο ‘Ανοιξαν την πόρτα. ‘Από δξω έπεριμενε άνυπόμονος ο Φάουσο, ένας ώμορφος σκύλος, με λευκά στίγματα, πιστός της οικουγενίας σύντροφος και φύλαξ τοῦ σπιτιού.

— Κάθητε Φάουσο, ελτε θωπεύοντας το κεφάλι του έξούπου ζῶου ο Πάολο, περιμενε ! ‘Εδώ! ‘Ακούσι!... να μὴν έρθῆ κανένας...

‘Εβγήκαν στο δρόμο οι δύο γέροι... Ειχε παύσει να χιονίζει και ο πυκνός και άπυρος τάπητας, που σκέπαζε τους δρόμους του χωριού, έτριξε από τα βήματά των.

‘Η καμπάνες εξακολουθοῦσαν να χτυποῦν χαρμόсуна...

Το χωριό έξαφνα γέμισεν από φῶτα... Εινε τα φαναράκια που κρατοῦνε τα παιδιά όταν γυρίζουν από την εκκλησία με τις οικογενειές των.

— Οὐ πάμε, στην εκκλησία, ελεπν ἡ Τζουζεπίνα και σηκάθηκε.

— ‘Ας πάμε, ελεπν ο γέρω Πάολο, αφού τόσα χροῖνια τώρα δὲν έλείψαμε από την ‘καλή - βραδειά». ‘Ας πάμε Τζουζεπίνα, τονίζοντας με κάποια τραφερότητα το όνομα της πιστή: του γρηύλας.

— ‘Απορη συνήθεια του ώμορφου χωριού.

‘Ολόκληρο το χωριό γιορτάζει τα χιονιμένα του Χριστούγεννα.

Σε μιὰ ναμπή του δρόμου φάνηκε και το ζευγος των γέρον. ‘Επέστρεφαν και κείνοι να κάνουν Χριστούγεννα στο σπίτι τους.

‘Η πόρτα ἦτανε κλειστή, όπως την είχανε αφήσει. ‘Ο Φάουσο πήδησε πάνω τους με μικρές ύλακές χαράς. ‘Η Τζουζεπίνα άναψε το φῶς, έρριξε τη γούνα της και άνεδαύλισε τη φωτιά.

— ‘Ας ετοιμάζω τη σοῦπα, ελεπε.

‘Ο γέρω-Περόλεξ έμεινε μόνος παίζοντας με το σκύλλο του, ενώ ἡ Τζουζεπίνα πηγαυνορχότανε ετοιμάζουσα το δείπνο και συγχρόνως πετοῦσε και κάνα δύο κουβέντες, έτοι για να γίνεσαι κάποια συζήτηση.

— ‘Εχεις άκούσει καμμιά φορά, για τα θαύματα που γίνονται τα Χριστούγεννα; έρωτήσε τον άντρα της τη στιγμή που καθόταν εις το τραπέζι.

— Ναι, ελεπν ο Πάολο, μιὰ μόνη φορά...

Σιωπή έπακολούθησε

— Λέν σου φάνηκε πως χτυπάει ἡ πόρτα; ελεπε άξαφνα σε λίγο σκεπτική και φοβισμένη ἡ Τζουζεπίνα.

‘Α, μιὰ! ελεπν ο Πάολο. Εινε ο κόσμος που γυρίζει από την εκκλησία. ‘Επειτα ο Φάουσο δὲν έτροράχθηκε διόλου.

Και πράγματι το σκύλι ἦταν ξεπλωμένο εις την γωνιά και παρακολουθοῦσε με το βλέμμα του τους κυρίους του.

— Λοιπόν... εξακολούθησεν ο Πάολο, μιὰ φορά...

— Μὴν ρουφάς άμέσως την σοῦπα σου, ελεπν ἡ Τζουζεπίνα, θά σε κάψῃ. Πές μου τώρα τί ἤθελες να μου πῆς για τα Χριστούγεννα:

— ‘Ελεγα οτι μιὰ φορά...

‘Εξαφνα όμως άκούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα και δυνατά μάλισα. ‘Ο γέρω - Πάολο δέκασε την ίπτορία του, ενώ ο Φάουσο ώρησε γαυγίζοντας κατά την πόρτα.

‘Ο Πάολο άνοιξε άμέσως το παράθυρο και έβγαλε μιὰ δυνατή κραυγή.

— ‘Ανοιξε Τζουζεπίνα! Τα παιδιά μας!...

***

Δὲν ἦταν άκριβός τα παιδιά τους. ‘Ηταν μόνη ἡ Τσελεστίνα ἡ κακή ἡ κόρη. ‘Ο άλλος δὲν ἦταν ο Τσεκίνος... ἦταν ο Φιορεσκάλλη. ‘Ενα μικρό παιδί με δύο-τρια δέματα τὸν συνάδευε.

Τῆ στιγμή έκεινην ἦνα χαριτωμένο νήπιο, που το κρατοῦσε στην άγκάλια της ἡ παραμυθία του, ἡ οποία μιῆκε μαζί με το άνδρόγυνο στο σπίτι, φώναζε φοβισμένα:

— Μαμά!...

Πρὶν προσφάση δίως ἡ Τσελεστίνα να το πάρη στην άγκάλια της, το έπληρε ἡ Τζουζεπίνα και το έδωκε στον Πάολο:

‘Εκεινο άρχισε να γελά.

— Φίλησε τον παππού σου, παιδί μου, ελεπν ἡ Τσελεστίνα.

Και ο καλός ο γέρος αφού άνοιξε την άγκάλια του στην κόρη του, που τη θεωροῦσε χαμένη, έφίλησε και το παιδί της δίως θά φίλοῦσε στη φάνη το νήπιο των Χριστουγέννων!...

Το σπίτι ειχε ξαναβρη τη χαρά του...

Βερβολομαίτες Μόντι

‘Επειδή ἡ άγάπη εινε άθάνατη την στιγμή που νομίζομε πως την σκοτώνομε δὲν κάνομε άλλο παρὰ την διαφτομε ζωντανή μες στην καρδιά μας.

Γεωργία Σάνδη

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Η κουζίνα του Καρόλου Β’

‘Οταν ἦταν έξόριστος στην ‘Αγγλία ο ίπότης δὲ Σεβεξ, ειχε προσκληθῆ τα Χριστούγεννα, σε γεῦμα από τον βασιλέα της ‘Αγγλίας, κατά το άπαράβατο Χριστουγεννιάτικο έθιμο της ‘Αγγλικῆς αύλης. ‘Ο ίπότης βῆκε οίκτηρ κι’ άνυπόφορη την μαγειρική του ‘Αγγλου βασιλέως, μὴ δὲν ειπε τίποτα...

Σύμφωνα με την έθιμοτυπία της ἡμερας έκεινης, οι άξιωματικοί έπεριβίριζαν τον Κάρολο Β’. γονατιστοί. ‘Ο βασιλεύς έπέσθησε την προσοχή του ίπότηου στο έθιμο αυτό και το έχαρκτηρίσε ως ένδειξι σεβασμοῦ, που δὲν γίνεται για κανένα άλλον ἡγεμόνα.

— Μεγαλειότατε, που άπῆγγισεν τότε ο δὲ Σεβεξ, βρισκοντας άφορη να ξεθυμάνη, νομίζω πως οι άξιωματικοί σας γονατίζουν για να σῶ; ζητήσουν συγγώμη... για τα κακά φαγητά που σῶς σεβιρουν!...

— ‘Ερχεστε να σουπάρουμε

Μιὰ μέρα που οι δύο μεγάλοι καλλιτέχνη, ο μουσικός Λιστ και ο Ρουμπίν, ο οιδος, έδσαν μαζί ένα κονσέρτο σε μιὰ έπαρχιακή πόλι της Γαλλίας, ειδαν πρὸς μεγάλη τους έκπληξι, ότι μεσα στην αίθουσα δὲν ἦταν παραπάνω από τριάντα-πενῆτα θεαταί. Μὲ δλο το κακό τους και τα νετρα τους, ο Ρουμπίν τραγούδησε σάν άγγελος και ο Λιστ εῖταίσε σάν Θεος. ‘Αλλά βλέποντας ότι το άκροατήριο δὲν ειχε καθόλου κέφι να χειροκροτήση, ο Λιστ πλορηχθηκε στην άκρη της σηνῆς και ειπε στο κοινόν για να το ειρωνευθῆ και να ξεθυμάνη:

— Κύριοι και κυριαί! (μονάχα μιὰ κυρία βρισκονταν στην αίθουσα) Μου φαίνεται πως άκούσατε άρκετη μουσική. Νά τολμήσω τώρα να σῶς παρακαλέσω να ρῆθητε να σουπάρετε άποψε, μαζί μας;

‘Ηταν βραδειά παραμονῆς των Χριστουγέννων.

Και οι θεαταί μη καταλαβαίνοντας την ειρωνηία του συνθέτου, πιστεύοντας πως τους μιλάει σοβαρά, δεχθήκανε, χωρίς πολλους διασταγμούς την πρόσκληση, και στρώθηκαν στο τραπέζι!...

Το άστέλο τούτο έστοίχησε στον Λιστ 1200 φράγκα!...Μὴ την επομένη βγάλανε τα έξοδά τους με το παραπάνω. Δώσανε δηλαδή δεύτερο κομαρέτο και ο κομηκῆς έστρεξε να καταλύση την αίθουσα. Τι ειχε συμβεί; ‘Απλούστατα ειχε διαδοθῆ ἡ εἶδησις του Χριστουγεννιάτικου σουπε, και το κοινόν πῆγε ν’ άκούση μὲν μουσική, αλλά και να σουπάρη τζάμπα!

Φυσικά την φορά αύτη ο Λιστ δὲν έκάλεσε τους άκροατάς να... γευματίσουν. Κι’ αυτοί φύγανε μετὰ την συναυλία μ’ άδειανό στομάχι, διαβρίζοντας και διαμαρτυρόμενοι, οτι...έξημιώθησαν!

Θ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΣ

‘Ο έν Σερφίφ Ιωάνης κ. Α. Γραμματικός διαβάσας στο «Μουκέτο» τα δημοσιευθέντα περὶ του Βιολέως ‘Οθωνος ανέδοτα, ειχε την καλοσύνη να μας στείλη και τα κατωτέρω κε των όποιων το πρώτον του δηγήθη ἡ χίρα Γ. Βαλιουθ. Το δεύτερον δὲ, ο άλλος γυμνασιάρχης Καπλαγίδης:

‘Ανη από τας ‘Αθήνας

‘Οταν ο Βασιλεύς Γεώργιος έγκατεστάθη εις τα ‘Ανάκτορα των ‘Αθηνών άπεράσισε να στείλη στην έξόριστον Βασίλισσα ‘Αμαλιαν ένα μουκέτο από άνθη του Βισ. Κήπου. ‘Η ‘Αμαλία έλαβε την άνθοδέσημ αυτήν καθ’ ἡ’ όταν εύρίσκετο δὲ τὸν μέσσο διαφόρου κυρίων και κυριών της τιμῆς Συνεινήθη έπ’ όσον άνικηρόσασα τα άνθη αυτά, αλλά και τόσον έξωργίσθη, ώστε τα συνέθλιψε μέσα στα χέρια της, δὲ έρριξε κάτω και τα καταπάτησε!

Κατόπιν άπεσύρθη εις τον κοιτώνα της και άρχισενόκλητη πιράξ...

‘Ο ‘σθων και οι ‘Ελληνες σπουδαταί

‘Ο άλλοτε έν Σύμωρη Γυμνασιόχης και κατόπιν τοιοῦτος ένΚαίφω Καπλαγίδης, σύζυγος έν διαζυγίῳ της Σαυφούς Λεονυιάδου, μὲς διηγείτο άλλοτε οτι κατά την έτοχρη των σπουδων του στη Γερμανία έπῆγε μαζί με άλλους ‘Ελληνας σπουδαστάς στη Δαμβέργη όπου ειχον έγκατασταθει οι έξόριστοι Βασιλείς για να τους έπισκεφθει.

Μεταξὺ των άλλων, στο τέλος της συνεντεύξεως, οι ‘Ελληνες σπουδαταί έπρότειναν στον ‘Οθωνα να έγαρθοῦν δια της άνόρθωσι της Βασιλείας του στην ‘Ελλάδα. ‘Ο ‘Οθων όμως άπέφυγε την πρότασιν των σπουδαστών συστήσας σατιούς φρόνην και, άποχήν από τέτοιου είδους άπερισκεμίας για το καλό της ‘Ελλάδος!